

အင်္ဂါဆေး ချစ်သူ မင်းလှ

အက်ဆးအကြောင်း အက်ဆး

အက်ဆးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည်ပြည်စုံစုံ သိချင်လျှင် စာပေဗိမာန်မှ ထုတ်ဝေသော “စာတမ်းငယ်စာတမ်းများ” စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်သင့်သည်။ လောလောဆယ်မှာ တော့ အက်ဆးအကြောင်းကိုတတ်သလောက် မှတ်သလောက် ပြောပြပါမည်။ အက်ဆးဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား ဖြစ်၏။ မြန်မာလို စာစီစာကုံးဟု အများ စုကနားလည်ထားကြသည်။ ကျောင်းသုံးဝေါဟာရ အဖြစ် သိနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဒီထက်မကအဓိပ္ပာယ် ကျယ်ဝန်းသည်။

တစ်ချိန်က အက်ဆးကို “အစမ်းစာ” ဟု ဘာသာပြန်ခဲ့ကြဖူးသည်။ သိပ်တော့ မတွင်ကျယ်ခဲ့။ နောက်တော့ “စာတမ်း” ဟူသော အသုံးအနှုန်းက တွင်ကျယ်လာခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဖတ်ကြားသော စာတမ်းများ နှင့် ရောထွေးသွားမှာ စိုးသောကြောင့်ထင်သည်။ စာပေဗိမာန်က “စာတမ်းငယ်” ဟု အမည်သစ်ပေးသည်။

ဆရာအောင်သင်းကတော့ အက်ဆးမှာ ရသပါလေ့ရှိသောကြောင့် “ရသစာတမ်းငယ်” ဟု ဖြည့်စွက် သုံးနှုန်းလေသည်။ ဆရာ၏ အယူအဆကို ထောက်ခံပါသည်။ အက်ဆးမှာ ရသ ပါကို ပါရမည်ဟု မဆိုဝံ့သော်လည်း ရသပါသော အက်ဆးများ သည် ပို၍ ဖတ်လိုကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကဖြင့် အခါအခွင့်သင့်လျှင် အက်ဆးထဲမှာ ဟာသလေးတောင်မှ ထည့်လိုက်ချင်သေးသည်။ ခပ်သောသော ခပ်ထေ့ထေ့ရေးလေ့ရှိသော ဆရာသစ္စာနီ၏ “စကားပြောသောအက်ဆးများ” ကို တော်တော် သဘောကျသည်။ (ထို့ကြောင့် “ဟာသ စာတမ်းငယ်များ” ဆိုပြီး နာမည်သစ်တစ်ခု ထွင်ဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိပါ။)

တချို့ စာပေပညာရှင်ကြီးများ ကတော့ အက်ဆးကို ဘာသာပြန်မနေတော့ဘဲ အက်ဆးဟူ၍ ပင် တိုက်ရိုက်အသံဖလှယ် သုံးစေချင်ဟန်တူသည်။ အယ်ဒီတာ၊ ဒါရိုက်တာ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် စသောစကားလုံးများ လိုပင် အပြီးအပိုင် မွေးစားလိုက်ဖို့ အကြံပြုကြသည်။ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော် ထောက်ခံပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ စာအုပ်ကို

အက်ဆေးချစ်သူ(ရသ စာတမ်းငယ်များ) ဟု ညီညွတ်မျှတသော အမည်ကို ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝ၊ ဆရာဇေယျ၊ ဆရာ တက္ကသိုလ်မောင်မောင်ကြီး၊ ဆရာတက်တိုး၊ ဆရာတိုက်စိုး၊ဆရာမင်းနွယ်တို့၏ စာများ မှာ ကျွန်တော်တို့ အတုယူခဲ့ရသည့် အဖိုးတန်အက်ဆေးများ ပင် ဖြစ်ပါသည်။စာပေနယ်တွင် အက်ဆေးရေးသူ နည်းပါးသည်။ အက်ဆေးဆရာအဖြစ် သီးသီးသန့်သန့် ရပ်တည် သောသူမှာ ပိုလိုတောင် ရှားသေးသည်။ ထိုဆရာမျိုး ကိုတော့ အက်ဆေးသူရဲကောင်းများ အဖြစ်ဂုဏ်ပြုချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးများ ၏ အက်ဆေးများ ကို ဖတ်ပြီး စွဲလန်းခဲ့ရသည်။ ထိုရေးဟန်တွေကကျွန်တော့်ကို လွှမ်းမိုးခဲ့ဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်၏ တချို့ ဝတ္ထုတိုများ ကို အက်ဆေးဆန်သည်ဟုရေးဖော်ရေးဖက်များ က ပြောကြသည်။ဆရာအောင်ပြည့် ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း ကိုင်နေစဉ် “ချယ်ရီရောင် အတွေးသစ်စာတမ်းများ ” ဆိုသောကဏ္ဍတစ်ခု ဖွင့်သည်။ ထိုကဏ္ဍတွင် ကျွန်တော်လည်း ဝင်ရေးသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်၏ အက်ဆေးများ ကို ဝတ္ထုဆန်သည်ဟု မှတ်ချက်ပြုခြင်း ခံရပြန်သည်။

ဒါဆိုလျှင် ဝတ္ထုနှင့် အက်ဆေး ဘာတွေ ကွာခြားပါသနည်း။အစဉ်အလာအတိုင်း ပြောရလျှင် ဝတ္ထု၌ ဇာတ်လမ်းပါသည်။ ဇာတ်ဆောင်တွေ ပါသည်။ဇာတ်ဆောင်တို့၏ စရိုက်ကို ဝိပြင်အောင် ဖော်ရသည်။ ဇာတ်ရိုက်တက်အောင် လုပ်ရသည်။ ဇာတ်ကွက်တင်ရသည်။ ဇာတ်ကို ဖြေပေးရသည်။ စ၊ လယ်၊ ဆုံး အကွက်လည်အောင် တင်ပြရသည်။အက်ဆေးမှာ ကျတော့ ဇာတ်လမ်းဟူ၍ ပါချင်မှပါသည်။ တချို့ ပါချင်လည်း ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဇာတ်လမ်းတွေ ဇာတ်ဆောင်တွေကို ငဲ့ကွက်စရာမလို။ ဇာတ်ကြောင်းကို အဆုံးထိ ပြောချင်မှ ပြောမည်။ပြချင်သည့် အပိုင်းကိုသာ ကွက်၍ ပြချင်ပြမည်။ ဇာတ်ဆောင်တွေနှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့လည်းတာဝန်ယူစရာ မလို။

အက်ဆေးသည် ဆောင်းပါးနှင့်လည်း မတူ။ ဆောင်းပါးက အချက်အလက်ကို အားကိုးသည်။တင်ပြသည့် အကြောင်းအရာက တိကျခိုင်မာရမည်။ ကောင်း၏ ဆိုးမှာ : ခွဲခြားပေးရမည်။ ရည်ရွယ်ချက် ကိုရောက်အောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖော်ပြပြီး နိဂုံးချ

ပ်ပေးရမည်။အက်ဆေးကျတော့ အချက်အလက်ကို အားမကိုး။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို အားကိုးသည်။ခိုင်မာတိကျသည့် အထောက်အထား အကိုးအကားတွေ ပါချင်မှ ပါမည်။ ဗဟုသုတ ဖြစ်စရာတွေ၊ပညာပေးတွေ၊ အကျိုး ပြုတာတွေ ရှိချင်မှလည်း ရှိမည်။ စာရေးသူက စိတ်ကူးအလျဉ်းသင့်သလိုချရေးသွားမည်သာ ဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့် အက်ဆေးရေးရတာ လွတ်လပ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ လွယ်သည်ဟူ၍ တော့ ပြောလိုမရ။ တစ်ခါတလေ ရှောရှောရှူရှူ ဖြစ်တတ်သော်လည်း တစ်ခါတလေကျတော့ အတွေးသာရှိပြီး ချရေးလိုမရဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ စာတစ်ကြောင်းအတွက် တစ်နေ့ကုန်ချင် ကုန်တတ်သည်။ ပြီးတော့ အက်ဆေးမှာ ဦးတည်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မပါဘဲ စိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်ရေးနေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်း တစ်ဖက်သတ်ပြော၍ မဖြစ်ပြန်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိုးရွာလို့ ရေစီးကြောင်းလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပုံကိုပင် တခမ်းတနား ရေးချင်ရေးသည်။တစ်ခါတလေ အလွန်ခက်ခဲနက်နဲသော စကြာဝဠာကြီးအကြောင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပြန်သည်။တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သာမန် အသေးအဖွဲ့မျှသာ ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်လေးတစ်ကောင် အကြောင်းကို အစပြုပြီး သဘာဝ လောကကြီးအကြောင်း၊ နက်နဲသည့် အဘိဓမ္မာအကြောင်းတို့ကိုဆက်စပ်ဆွဲယူ တင်ပြတတ်သေးသည်။

အက်ဆေးရေးရသည့် အရသာမှာ ကိုယ့်ခံစားချက်၊ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံ၊ ကိုယ့်စိတ်ကူး၊ ကိုယ့်အတွေး အခေါ်ကို ကိုယ့်အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေအား ရင်ဖွင့်ပြောပြခြင်းနှင့် တူသည်။အက်ဆေးဖတ်ရတာ ကျတော့ အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာပေးရလျှင် တစ်နေ့လုံး အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေရသဖြင့် ညနေစောင်း အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်ရသည့် အရသာမျိုး ပင် ဖြစ်၏ ။

အက်ဆေးဖတ်ရာမှာ တစ်ပန်းသာသည့် အချက်တစ်ချက်လည်း ရှိသေးသည်။ အက်ဆေးသည် စာဖတ်သူကို လှည့်စားခြင်း၊ ညွှန်ကြားခြင်း၊ ဆုံးမခြင်း၊ ပညာပေးခြင်းတို့ မပြု လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏ ။များ သောအားဖြင့် အက်ဆေးတို့သည် စာဖတ်သူကို တိုင်ပင်ခြင်း၊

ညှိနှိုင်းခြင်း၊ တင်ပြခြင်းသာ ပြုလေ့ရှိ၏။ တချို့ ဝတ္ထုများ သည် အကဲခတ်ဆန်းစစ်ကြပြီး တချို့
အကဲခတ်တွေက ဝတ္ထုဆန်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ခုနောက်ပိုင်းရေးကြသည့် မော်ဒန်ဝတ္ထု
အချို့ သည် ပို၍ အကဲခတ်ဆန်လာကြ၏။ အကဲခတ်နှင့် ဝတ္ထုကြား စည်းခြားထားသည့်
မျဉ်းကြောင်းသည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်လာသည်။ ဝတ္ထုတွေသာမက ဆောင်းပါးတချို့ ပင်
အကဲခတ်ပုံစံမျိုး ဖြင့် တင်ပြလာကြလေသည်။ ယခုအကဲခတ်အကြောင်း
ရှင်းပြနေပုံကပင်လျှင် အကဲခတ်ဆန်ကောင်း ဆန်နေပေလိမ့်မည်။

မင်းလှ

လျှာနှင့်ဆေး

ဆေးဆိုလျှင် အရသာဆိုးသည်သာ များ ၏။ ပို၍ အစွမ်းထက်လေ ပို၍ ခါးသီးလေပင်။ ဤသဘောတရားကား သဘာဝ ကျလေသည်။ ဆေး၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရောဂါပိုးတို့ကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရန် ဖြစ်သည်။ ရောဂါပိုးမွှားဆိုသည်မှာ လည်း သွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ်။ ချိုမြိန်သော အရသာကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး ခါးသီးမှု ကို ကြောက်လန့်ပေလိမ့်မည်။ ခါးသီးခြင်းသည် ပိုး၏ ရန်သူ၊ လူ၏ မိတ်ဆွေဟုပင် ဆိုကြပါစို့။ ငယ်ငယ်ကနေမကောင်းဖြစ်လျှင် ငန်းဆေးခါးခါးကြီးနှင့် ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည် ပူပူစပ်စပ်ကြီးကို ကြိတ်မှိတ်၍ မျိုခဲ့ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကပြားဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘာတာချာချီထံ သွားရ၏ ။ သူကိုယ်တိုင် ဖော်စပ်ထားသော ဆေးရည်များ ကို ပေးတတ်သည်။ ဆေးငါးခွက်ရောင်းလျှင် သုံးခွက်လောက်သာ ဝမ်းထဲရောက်သည်။ နှစ်ခွက်က အန်ထွက်ကုန်သောကြောင့် ဖြစ်၏ ။ လူကြီးတွေက ဆေးပတ်မပြည့်မည် စိုးသောကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးဆီသွားပြီး ဆေးထပ်တောင်းသည်။ သူကရယ်၍ “ဆေးထပ်ပေးစရာ မလို၊ စကတည်းက အန်ထွက်မည့် ဆေးတွေအတွက်ပါ ခန့်မှန်း၍ ကျွန်ုပ် ပိုပိုသာသာ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်”တဲ့။ ဆေးတစ်ခါသောက်ဖို့အတွက် လက်တွေ ခြေတွေ ချပ်သည့်လူက ချပ်၊ နှာခေါင်းပိတ်သူက ပိတ်၊ ဆေးဖွန်းကိုင်သူက ကိုင်။ အရပ်ကူပါ လူပိုင်းပါ။

ငယ်ငယ်က သောက်ခဲ့ရသည့် ဆေးခါးကြီးများ ၏ အရသာဆိုးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့။ လျှာပေါ်မှာ တစ်သက်လုံးစွဲနေသည်ဟု ထင်သည်။ တိုင်းရင်းဆေးများ သည် အသီး၊ အရွက်၊ အပွင့်၊ အခေါက်၊ အမြစ် ပဉ္စငါးပါးကို အမှု နှံ့ပြု၍ လည်းကောင်း၊ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျို၍ လည်းကောင်း အသုံးပြုနေကြတုန်းပင် ဖြစ်၏ ။

အနောက်တိုင်း ဆေးဝါးထုတ်လုပ်မှု နည်းပညာကား များစွာ တိုးတက်လာသည်။ ဆာလဖာ၊ ကီဇိုင်း စသည်တို့ကို ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် အချိုး အစားအတိုင်း ရောနှောဖော်စပ်နေစရာ မလိုတော့ပြီ။ အဆင်သင့် အသုံးပြုနိုင်အောင်

ထုတ်လုပ်လာကြသည်။ မျို့ချရလွယ်အောင် အခဲလုပ်လာကြသည်။ အချို့ ဆေးများကို သကြားအုပ်ထားသည်။ ကက်ပစ္စည်းခေါ် ပလတ်စတစ်ကြုတ်လေးတွေထဲ သွတ်သွင်းလာကြသည်။ ဆေးကို ဝန်ကျဉ်းနိုင်သမျှ ကျဉ်းအောင် အနှစ်ထုတ်၍ ချုံ့ နိုင်လာကြသည်။ အမြင်လှအောင် ဆေးရောင်အမျိုး မျိုး ခြယ်သထားသေးသည်။ သောက်ချင့်စဖွယ်။ မည်သို့ ဖြစ်စေဆေး၏ မူလအာနိသင်ကတော့ ခါးသီးခြင်းပင် ဖြစ်နေတုန်း။

ကလေးများ အတွက် အားဆေးရည်များ၊ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးရည်များကို အဝင်မဆိုးအောင် စီမံနိုင်လာကြ၏ ။ သို့ ရာတွင် ကလေးများ ဖျားနာလျှင်မူ လူကြီးများ အတွက် ပြုလုပ်ထားသော ဆေးများကိုပင် လေးပုံတစ်ပုံ၊ သုံးပုံတစ်ပုံခွဲ၍ တိုက်နေကြရ၏ ။ လသားအရွယ်၊ အခါလည်သားအရွယ် ကလေးများ သည် ဆေးခဲဆေးတောင့်များကို မျို့ ချနိုင်ကြသေးသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဆေးခဲကိုကြိတ်၊ ဆေးတောင့်ထဲမှ ဆေးမှုန့်ကို ထုတ်၍ ရေနင့်ဖျော်ပြီး တိုက်ရသည်။

ဆေးတွေက အကြီးအကျယ် အစွမ်းထက်လာသည်နှင့်အမျှ ခါးသီးမှု ကလည်း ကမ်းကုန်အောင်ပင်။ ကိုယ်တိုင် မျို့ချရရှာသော ကလေး၏ လျှာ မပြောနှင့်။ ဆေးဖျော်သော လူကြီး၏ လက်မှာ ပင် အခါးဓာတ်ကနာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် စွဲနေတတ်သည်။ ထိုအခါ ကလေးကို ဆေးတစ်ခါတိုက်လျှင် ခြေချုပ်၊ လက်ချုပ်၊ နှာခေါင်းပိတ် ခုံရင်းအတိုင်း ဖြစ်ရပြန်လေ၏ ။ ကလေး နေမကောင်းဖြစ်မည်ကို အလွန်ကြောက်သည်။ ကလေး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်မှု ပါသလို ဆေးတိုက်ရမှာကို ဝန်လေးသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံးအကြိမ် ဖျားစဉ်က အဦးဆုံးသော ဆေးတစ်ခွက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူတိုက်လို့ ရခဲ့သည်။ ကလေးက ဆေးဆိုသည်ကို မကြုံဖူးသေး။ ဆေးဇွန်းကို ပါးစပ်နားတေ့ပေးသောအခါ ပါးစပ်ကို ဟပေး၏ ။ ပထမဆုံးသော အတွေ့အကြုံကို ဘုမသိဘမသိနှင့် ကြိတ်မှိတ်မျို့ချရာ၏ ။ နောက်တစ်ခါကျ မရတော့ချေ။ ဆေးဇွန်းကို မြင်သည်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲထားသည်။

ရုန်းကန်အော်ဟစ်သည်။ မတတ်နိုင်။ ရှေးရိုးနည်းအတိုင်း ချုပ်ကိုင်နှာခေါင်းပိတ်ပြီး တိုက်ရတော့သည်။

ဆေးဝင်သွားပြီးနောက် ကလေးမျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့နေ၏ ။ တော်တော်နှင့် မငိုနိုင်ရှာ။ ငယ်စဉ်က သောက်ခဲ့ရသော ဆေးခါးကြီးများ ၏ အရသာကို မှတ်မိနေသောကြောင့် ကလေးကိုယ်စား ရင်ထဲကပျို့ လာလေ၏ ။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့၊ နောက်တစ်ခါ ဒီဆေးတွေကို မတိုက်တော့ဟုပင် ဆုံးဖြတ်ချင်လာသည်။

ကလေးသည် နေကောင်းသွားသည့်တိုင်အောင် ဆေးတွေက လျှာပေါ်မှာ စွဲနေတုန်းဖြစ်၍ နို့တောင် ကောင်းကောင်းမစို့နိုင်ရှာ။ ဇွန်းကိုမြင်တိုင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ကြောက်လန့်နေရှာသည်။ ခံတွင်းကောင်းသွားသည့်တိုင် အစားအသောက်ကို ဇွန်းနှင့်ကျွေးလျှင် မစားတော့။ ကလေးသည် ဇွန်းကိုမုန်းသွားလေပြီ။ ရောဂါကြောင့် ခံစားရသည့် ဝေဒနာထက် ဆေးသောက်ရသည့် ဒုက္ခက ပို၍ ကြီးမားလေသလားမသိ။

ကလေးသည် မနက်ကတည်းက ကိုယ်ပူငွေ့ငွေ့ရှိသည်။ အုပ်ဆေးကလေးအုပ်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ထားသော်လည်း မရ။ ညနေစောင်းတွင် နှာစေးချောင်းဆိုးပါ ဖြစ်လာ၏ ။ ရင်လည်းကျပ်ချင်လာသည်။ ဆေးခန်းသွားပြရသည်။ ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ပြီး ပါရာစီတမောနှင့် အမ်ပီစီလင် တိုက်ရမည်ဟုဆိုသည်။ စိတ်မကြည်မသာ ဖြစ်ရသည်။

ပါရာစီတမောသည်လည်း ခါးသက်သက် အရသာရှိသည်။ ထို့ထက်ဆိုးသည်ကား အမ်ပီစီလင်။ ဆေးတောင့်ထဲမှာ ပါသော ဆေးမှုန့်များ သည် ခါးလန့်နေရုံမျှမက အနံ့ကလည်း ကြောင်သေးစော် နံသည်။ ထိုဆေးတွေကို ကြိတ်ပြီး အရည်ဖျော်တိုက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးရံနှင့်ပင် အော်ဂလီဆန်လာ၏ ။ ထိုအကြောင်းကို ညည်းမိသဖြင့် ဆရာဝန်က အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေးသည်။ ကလေးများ အတွက်အထူးစပယ်ရှယ် ထုတ်လုပ်ထားသော အလားတူဆေးများ ရှိပါသတဲ့။

ဈေးကတော့ နည်းနည်းကြီးသည်။ ဆေးနှစ်မျိုး အတွက် ကျသင့်ငွေမှာ ၀.၀၅

တိုတစ်ပုဒ် စာမူခလောက် ရှိသည်။ မတတ်နိုင်။ ကလေးအတွက်မို့ ဇွတ်မှိတ်ပြီး ဝယ်လိုက်ရသည်။ ဆာဗီဂျက်ဆစ်က သကြားရည် ရောပြီးသား။ အမ်ပီလင်ဆိုသော ဆေးကတော့ အမှု နဲ့။ ရေကျက်အေးနှင့် ဖျော်ရသည်။

ဆေးနှစ်မျိုး ကို ရောလိုက်သောအခါ ပန်းနုရောင် ခပ်ပျစ်ပျစ်ဆေးရည်ကို ရသည်။ အနံ့ကသင်းသင်းကလေး။ နှင်းရည်လို အနံ့မျိုး ။ အရသာက ချိုမြမြ။ အရည်ပျော်နေသော ရေခဲမုန့်နှင့် ခွဲမရအောင်တူသည်။ နည်းနည်းမြည်းကြည့်ပြီး ကလေးတောင်မှ ပြန်ဖြစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွား၏ ။ ကလေးကို ဆေးတိုက်ဖို့ ပြင်သည်။ ဆေးဇွန်းကို မြင်သောအခါ ကလေးက ငြင်းဆန်ရန်ဟန်ပြင်သည်။ ဇွန်းကို မျက်လုံးရွဲကြီးများ ဖြင့် သနားစွယ် ကြည့်နေသည်။ သူ့အမေက “မခါးပါဘူး သမီးရဲ့၊ ချိုချိုလေး” ဟု ပြောပြီး လျှာပေါ် တစ်တို့တင်ပြီး လျက်ပြသည်။

ကလေးက ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွား၏ ။ ငြင်းလည်း မထူးဘူး၊ ဇွတ်အတင်းချပ်ပြီး တိုက်ကြမှာ ပဲဟု အားလျှော့ လိုက်ဟန် တူသည်။ ပါးစပ် ဟပေး၏ ။ ပါးစပ်ထဲ ဆေးဝင်သွားသောအခါ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့မည်ပြုပြီးမှ တန့်သွား၏ ။ ကြည်လင်ဝင်းပလာသည်။ ထို့နောက် ရှေ့သွားကလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံး ရယ်ပြလေ၏ ။ ဈေးကြီးပေး ဝယ်ရကျိုး နပ်ပါပေသည်။ တန်သည်။ ဆေးတိုက်ရသည့် ဒုက္ခ၊ ဆေးသောက်ရသည့်ဒုက္ခက ကင်းလွတ်ပြီ။

သို့ရာတွင်...

ဆေးပုလင်းကို သိမ်းမည်ပြုသောအခါ ကလေးက ငိုလေတော့သည်။ ပုလင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပါးစပ်က “တပြတ်ပြတ်” လုပ်ပြသည်။ ကလေးက ဆေးကို ထပ်တောင်းနေပါပြီကော။ မတည့်သော အစားအစာတစ်ခုကို ကလေးမစားစေလိုလျှင် “အဲဒါ မုန့်မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ ဆေးတွေ” ဟု လူကြီးတွေက ညှာပြောလေ့ရှိသည်။

ခုတော့... “အဲဒါ မုန့်မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ဆေး၊ ဆေး” ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောသော်လည်း ကလေးကမယုံတော့ချေ။

ကျွန်တော်နှင့် သတ္တဝါတစ်ခု

ညမူ ညလူ သူခိုးများ ပူသဖြင့် နီးနီးကြားကြား အိပ်ရသည်။ သို့တိုင်အောင် အိပ်ပြီဆိုမှတော့ ပျော်သွား သည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ရေးနီးသည့် အချိန်ကျမှသာ နားစွင့်နိုင်သည်။ ခုတလော ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုအိမ်ဒီအိမ်တို့မှ စိန်တံချူမိသွားကြောင်း၊ လူကပ်ကြောင်း စသည်တို့ ကြားနေရသည်။

ကိုယ့်အိမ်မှာ ခိုးစရာပစ္စည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရှိသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ဆင်းရဲသားနှင့် လူလတ်တန်းစား ကပြား များ သောရပ်ကွက်တွင် လူလတ်တန်းစားအစစ်ဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို မျက်စိကျကောင်း ကျနိုင်သည်ဟု တွက်ရသည်။ ပုဆိုးတစ်ထည်၊ ထဘီတစ်ကွင်း စိန်တံချူစာမိသွားလည်း နည်းတာမဟုတ်။

တစ်ညသ၌ တစ်ရေးနီးနေတုန်း အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ အသံတစ်သံ ကြားရသည်။ ထရုံကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ခြစ်သလိုလို၊ သစ်သားကို လှီးဖြတ်နေသလိုလို တတောက်တောက်၊ တဂျီဂျီ အသံ။ ကုတင်ပေါ်မှ အသာလျှောဆင်းသည်။ နံရံမှာ ကပ်ထောင်ထားသော ပျဉ်းကတိုးသားတုတ်ကို ယူသည်။ မီးဖိုဘက်သို့ ခြေသံမကြားအောင် သွားသည်။ သွားရင်းက တစ်ခု စဉ်းစားမိ၏ ။ သူခိုးကို တွေ့ပြီဆိုလျှင် တုတ်နှင့် ရိုက်ရတော့မည်။ မတော်တဆ လက်လွန်သွားနိုင်သည်။ နောက်တစ်ခုက သူခိုးဆိုသည်မှာ မှောင့်ထဲ၌ မျက်စိကျင့်သားရပြီးသား။ ကိုယ်က မမြင်မီ သူက ကိုယ့်ကိုအရင်မြင်နိုင်သည်။ ဒါဆို သူက အရင်ဦးအောင် လုပ်ထည့်လိုက်လျှင်...။

ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။ အကြံ တစ်ခုရသည်။ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လူနီးလာပြီဟု သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူခိုးက သူ့ဘာသာသူ ပြန်လစ်ပြေးလိမ့်မည်။ တဂျီဂျီ မြည်နေသောအသံ ရပ်သွား၏ ။ ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။ အိမ်သာဘက်သွားသည်။ ရေအိုးအဖုံးကို အသံမြည်အောင် ဖွင့်ပြီး ရေသောက်သည်။ ပြီးမှ မီးပြန်ပိတ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ မအိပ်သေးဘဲ နားစွင့်နေလိုက်သည်။ အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေသည်။ ထို့နောက် တဂျီဂျီမြည်သံ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

ခုတင်ပေါ်ကဆင်း၊ တုတ်ကို ပြန်ကိုင်သည်။ ပြီးမှ တွေးလိုက်မိ၏ ။

သူခိုးဆိုလျှင် လူနိုးနေမှန်း သိလျက်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး မိုက်မိုက်မဲမဲ စွန့်စားမည် မဟုတ်။ ကျွန်တော် မီးပြန်ပိတ်လိုက်တာ ဆယ်မိနစ်လောက်သာ ရှိသေးမည်။ တစ္ဆေသရဲ များ လား၊ ဒါတော့ကျွန်တော် မယုံ။ သို့ ဆိုလျှင်...။ တုတ်ကိုကိုင်လျက် နောက်ဖေးဘက် အသာလျှောက်သွားသည်။ မီးလည်းမဖွင့်၊ ခြေလှမ်းကိုလည်း ဖော့နင်းသည်။ မီးဖိုခန်းနား ရောက်လာသည်။ တကျီကျီအသံကို ကြားရတုန်း။ နားကို အစွမ်းကုန် စွင့်သည်။ အသံလာရာကို မှန်းကြည့်သည်။ မီးဖိုကြမ်းပြင်ဆီမှ မြည်နေသောအသံ။ ဖျတ်ကနဲ မီးဖွင့်လိုက်သည်။ အသံ ရပ်သွား၏ ။ ငါးမိနစ်လောက် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပြန်မြည်လာ၏ ။

အသံမြည်ရသည့် အကြောင်းရင်းကိုတော့ ခန့်မှန်းလို့ ရပြီ။ ကြမ်းပြင်က ဆွေးနေသော နေရာတစ်နေရာကို ကြွက်ဖောက်နေခြင်း ဖြစ်မည်။ ဘယ်နေရာ ဆိုတာကတော့ အတိအကျ မသိရ။ ဖောက်နေသော ကြွက်ကလည်း နားလိုက်၊ ဖောက်လိုက် လုပ်နေသဖြင့် အသံက ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်။ အသံမြည်နေသည်ဟု ထင်ရသော နေရာကိုမှန်း၍ တုတ်နှင့် နှစ်ချက် သုံးချက် ရိုက်လိုက်သည်။ သတ္တဝါငယ်တစ်ကောင် ထွက်ပြေးသွားသော အသံကို ကြားရသည်။

ကျွန်တော်လည်း အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး အိပ်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် မြည်သံလိုလိုကြားရသောအချိန်တွင် ကျွန်တော် အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် ဖြစ်နေပြီ။ ထမကြည့်ဖြစ်တော့။ နောက်နေ့မနက် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါတွင် အတိအကျ သိရသည်။ မိန်းမက ခေါ်ပြသည်။ မီးဖိုကြမ်းပြင်မှာ ချထားသည့် ဆန်ခြောက်ပြည်ထည့်ထားသော အိတ်ကို ဆွဲဖယ်သည်။ ကြွက်က ဆန်အိတ်အောက်တည့်တည့်က ကြမ်းပြင်ကို ဖောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အပေါက်က လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်တစ်လုံးစာလောက် ရှိသည်။ ဆန်အိတ်ကိုလည်း အောက်ကလှိုက်ပြီး ဖောက်စားထားသဖြင့် ပေါက်ပြဲပြီးဆန်တွေ ထွက်ကျနေသည်။

“အိတ်က အသစ်ကြီး၊ ဟိုတစ်နေ့ကမှ ဝယ်ထားတာ”

ဟု မိန်းမက နှမြောသံဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဆန်က သူတို့ရုံးမှရသည့် ဆန်ကောင်း၊ နေဥမထ ဖြစ်သည်။ သမဝါယမဆိုင်က ပေးသော ငစိန်ဆန်နှင့် ရောပြီးစားရသည်။ လူကိုသာ အစော်ကားခံချင် ခံနိုင်မည်။ ဆန်ကိုတော့ အထိမခံနိုင်။

“ဒီကြွက် ဒုက္ခပေးနေတာ ကြာပြီ။ ဆန်ကောထဲ ထည့်ထားတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ချိသွားလိုက်၊ အာလူးတွေ စားသွားလိုက်နဲ့ အုပ်ထားလဲ မရဘူး။ ဆန်ကာပါ ဖောက်ပြီး နှိုက်တယ်။ ဟိုနေ့ကလည်း ထဘီတစ်ထည် ကိုက်သွားပြီးပြီ။” ဟု ဆက်ပြောသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကြွက်ကို တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားလေပြီ။ အပြတ်ရှင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။

ကြွက်ထောင်ချောက်တစ်ခု ဝယ်သည်။ လှောင်အိမ်ပုံစံ ပြုလုပ်ထားသော ထောင်ချောက်ဖြစ်သည်။ စပရိန်နှင့် ဆွဲထားသော တံခါးကို အစာချိတ်သည့် သံချိတ်နှင့် ချိတ်ထားရသည်။ ကြွက်က အစာကို ဆွဲလျှင် မောင်းပြုတ်ပြီး တံခါးပိတ်၊ ထောင်ချောက်လှောင်အိမ်ထဲ ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည့် စနစ်။ ကြွက်တို့သည် လာနေကျ လမ်းကြောင်းအတိုင်း လာတတ်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် မနေ့ညက ဖောက်ထားသော ကြမ်းပေါက်အဝမှာ ထောင်ချောက်ကို ချထားသည်။ များစွာအဖြစ် အာလူး ခပ်သေးသေးတစ်လုံးကို သံချိတ်မှာ ချိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ထောင်ချောက်မောင်းကျသံ ဂျိမ်းခနဲ ကြားရမလားဟု နားစွင့်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ညဉ့်နက်သည်အထိ ဘာသံမှ မကြား။ ထိုညက သူမလာချေ။ နောက်တစ်နေ့ညတွင် အစာ အသစ်လဲသည်။ ငါးခြောက် သေးသေးလေးတစ်ကောင် ချိတ်သည်။ ကြမ်းပေါက်ထဲသို့ ဆန်စေ့ အနည်းငယ် ချသည်။ ထောင်ချောက် လှောင်အိမ်ထဲတွင်လည်း ဆန်စေ့နည်းနည်းထည့်ပြီး လမ်းကြောင်း လုပ်ပေးထားသည်။ ကြွက်ကို ပိုပြီး မြူဆွယ်နိုင်စေရန် ငါးခြောက်မှာ ဟင်းဆီနည်းနည်း သုတ်ထားလိုက်သေးသည်။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားချိန်တွင် ဂျိမ်းခနဲ မြည်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ပြန်နိုးလာသည်။ ကြွက်၏ အော်သံတက၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကြားရသည်။ ကြွက် မိနေပြီ။

အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး နောက်ဖေးဘက် သွားသည်။ မီးဖွင့်လိုက်၏ ။ မှန်သည်။

ထောင်ချောက်ထဲမှာ မိနေပြီ။ မြေကြွက်ကြီး၊ အကောင် တော်တော်ကြီးသည်။ လှောင်အိမ်နှင့် ပြည့်လှနီးပါး။ သူ့အပြီးကတော့ လှောင်အိမ်တံခါးနှင့် ညပ်ပြီး အပြင်မှာ တန်းလန်းထွက်နေသည်။ သူသည် တကျိကျိအော်ရင်း ရုန်းကန်နေသည်။ အတော်သန်သည့် အကောင်။ သူရုန်းလိုက်တိုးလိုက်လျှင် လှောင်အိမ်က တဝန်းဝန်းမြည်ပြီး လှုပ်ခါသွားတတ်သည်။ သူ့ထံမှ ညှိစိုစို အနံ့ရသည်။ ကျွန်တော် စက်ဆုပ်စွာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိသည့် အချက်တစ်ချက်ကို သတိရလိုက်သည်။ ကြွက်ကိုတော့ မိပြီ။ ဘာလုပ်မလဲ။ သတ်ဖို့ပဲ ရှိသည်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သတ်မလဲ။ သံချွန်တစ်ခုခုနှင့် ထိုးသတ်။ တွေးသာ တွေးသည်။ ကျွန်တော် ဒီလောက်ထိတော့ လက်မရဲချေ။ ပြီးတော့ တစ်ချက်တည်းနှင့် မသေဘဲ အော်နေလျှင် ခက်မည်။ တခြားနည်း စဉ်းစား။ လှောင်အိမ်ကို ရေထဲနှစ်ထားလျှင် ရေမွှမ်းပြီး သေသွားလိမ့်မည်။ သို့ ရာတဋ္ဌ် ရက်စက်လွန်းရာကျသည်။ တစ်ခု တွေးမိပြန်သည်။ လှောင်အိမ်မှာ သံတန်းကလေးတွေ ပါသည်။ ထိုသံတန်းမှာ ဓာတ်ကြိုး စတစ်ခုကို သွယ်ထားမည်။ သံတန်းကို ကြွက် ထိမိသည့် အချိန်တွင် မီးခလုတ်ဖွင့်ပြီး လျှပ်စစ်ဓာတ် လွှတ်လိုက်မည်။

မဖြစ်သေး။ ဓာတ်လိုက်ပြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ရမည် မဟုတ်။ မချိမဆန့်အော်သည့် အသံကိုလည်း မကြားချင်။ အညင်သာဆုံး အသက်ထွက်မည့်နည်းကို ရှာကြည့်သည်။ ဘာမီတွမ်နှစ်ပြားလောက်အရည်ဖျော်ပြီး တိုက်လိုက်လျှင် အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မည်။ ထိုအခါကျမှ လှောင်အိမ်ထဲက ထုတ်ပြီး တုတ်နှင့်ရိုက်သတ်ရင်ကော။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ထိုဘာမီတွမ်အရည်ကို ကြွက်ပါးစပ်ထဲကို ဘယ်နည်းနဲ့လောင်းထည့်မလဲ။ ပြီးတော့ သွားတွေမိတာ တစ်ခုရှိသေးသည်။ ဒီကြွက်မှာ အပြစ် ရှိမရှိ ဆိုတာ။ သူတစ်ပါးပိုင်နက်ကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ခြင်း မပြုရ ဆိုသော ဥပဒေကို သူနားမလည်။

သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပိုင်ရှင်မသိအောင် ယူငင်ခြင်းသည် ခိုးမှု မြောက်ကြောင်း သူမသိ။ သူသိသည်မှာ သူ့အသက် ဆက်လက်ရှင်သန်နေဖို့ အစာရှာရမည်။

အစာရှာရဖို့အတွက် မြေကြီးကို သော်လည်းကောင်း၊ ကြမ်းပြင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊
ခြင်းတောင်း၊ ဆန်ကာ စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ဖောက်ချင် ဖောက်ရမည်။ ဒါ ကြက်တို့၏
သဘောသဘာဝ ။ပြီးတော့လည်း ဥပဒေကို သိနားလည်လျက် ခိုးမှု ကို ကျူး လွန်သော
သူတို့ကိုပင် သေဒဏ်ပေးသည်ဟူ၍ မရှိချေ။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
လှောင်အိမ်ကိုဖွင့်ပေးမည်။ သူထွက်လာလျှင် တုတ်နှင့် ရိုက်မည်။ ထိလျှင်လည်း သေ၊
မထိလျှင်လည်း လွတ်။ ဒါတရားမျှတသည်ဟု တွက်သည်။လှောင်အိမ်နားမှာ
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ညာဘက်လက်က တုတ်ကိုအသင့်ကိုင်ထားသည်။
ဘယ်ဘက်လက်က လှောင်အိမ်တံခါး လက်ကိုင်ကို ကိုင်မည်အပြု...ကြက်သည် အမြီးကို
တံခါးညှပ်သည့်ဒဏ်ကို ခံစားနေရပါလျက်၊ လှောင်အိမ်ထဲမှာ ပိတ်မိပြီးအကျဉ်းအကျပ်
ကျနေပါလျက်၊ သံချိတ်မှာ ချိတ်ထားသော ငါးခြောက်ကို
တရှက်မက်မက်ကိုက်ဖဲ့စားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲကတုတ်ကို အလိုလို လွှတ်ချလိုက်မိသည်။
ထို့နောက်လှောင်အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူသည် အမြီး လွတ်လပ်သွားသောအခါ
အပေါက်ဝဘက်သို့ ကိုယ်ကို ခဲယဉ်းစွာ လှည့်သည်။ ချက်ချင်း မထွက်သေး။
ခေါင်းတစ်ခြမ်းလောက် အပြင်ကိုထုတ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က လှောင်အိမ်ကို
လှုပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဝှီးခနဲနေအောင်တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ကျွန်တော် ပြုံး မိသည်။ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော်
ကုသိုလ်ရမည်လား မပြောတတ်ချေ။

(သဘင် မဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၈၆)

ကဗျာနှင့် စတင်သိကျွမ်းရခြင်း

ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်တွင် စာတစ်ပုဒ် ရေးပေးရန် တာဝန်ပေးခြင်း ခံရပါသည်။ စီစဉ်သူများ ကထိအကြောင်း ပြောသောအခါ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပေးရမည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ကဗျာအကြောင်းရေးရမည်ဟု ဆိုသောအခါ ကျွန်တော် လန့်ပြီး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

လန့်ရသည့် အကြောင်းမှာ ကဗျာသည် စာပေအမျိုး အစားများ ထဲတွင် ပြဿနာ အတက်ဆုံး၊အငြင်းအပွားရဆုံး၊ အကြောင်းအရာပိုင်းရော၊ ပုံသဏ္ဌာန်ပိုင်းပါ အထွေပြားဆုံး ဖြစ်သောကြောင့်မရေးရဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကဗျာနှင့် ပတ်သက်၍ ကဗျာပုံစံသစ်များ ကိုလည်း ကြိုက်သလို၊ ရှိပြီးသားကဗျာပုံစံများ ကိုလည်း ကြိုက်သည်။ ကဗျာဆိုလျှင် ဟောင်းဟောင်းသစ်သစ် ရင်ကိုငြိလျှင်ကြိုက်သည်ချည်းဖြစ်သည် ဆိုသလောက်သာ ပြောတတ်သည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုရော ကဗျာပါ ရေးသူဖြစ်သည်။ သို့ ရာတွင် ကျွန်တော့်ကို ဝတ္ထုရေးသူ အဖြစ်သာ လူသိများ သည်။ ကဗျာရေးသူအဖြစ် သိသူနည်းသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကဗျာ အရေးနည်းသွားသည်။ တချို့ က ကျွန်တော့်ကို ကဗျာဆရာအဖြစ် သတ်သတ်မှတ်မှတ် သဘောထားချင်မှထားကြလိမ့်မည် ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကဗျာအကြောင်း ရေးရမှာ လက်တွန့်ပါသည်။

ဝမ်းသာသွားသည့် အကြောင်းမှာ ဤစာအုပ် စီစဉ်သူများ က ကျွန်တော့်ကို ကဗျာသမားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုတာဝန်ပေးလာကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ နယ်သို့ စာပေဟောပြောပွဲတွေ သွားရင်း ကဗျာဝါသနာရှင် လူငယ်များ နှင့် တွေ့ရသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုကဗျာသမား တစ်ယောက်အဖြစ် လိုလိုလားလား လက်ခံဆွေးနွေးကြသောအခါ အလွန်ဝမ်းသာရသည်။တချို့ သော မြို့ နယ်များ တွင် ကျွန်တော့်ကို ကဗျာဆရာဟု ကြေညာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထဲက ကိုယ့်နာမည်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကဗျာနှင့် ပတ်သက်၍ စာတစ်ပုဒ်ရေးရန် တာဝန်ယူခဲ့ပြီ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်မည်ထင်သော၊ ကဗျာရေးရာတွင် ကြုံ
ရတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကလေးများ ကိုသာရေးမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

“ဒိုး နှစ်ကောင်

ထနောင်းပင်ညီနောင်က

လွမ်းအောင်ကူချဲ့။

ပန်းတော်ဖြူ

ပင်မြက်မြေဇာထူလှ

ဖိုးတောင်သူတဲ။ ”

ကလေးဘဝတုန်းက ထိုကဗျာလေးကို ကျောင်းမှာ သင်ရသည်။ မျက်စိထဲတွင်
ထနောင်းပင်၊ ဒိုး နှစ်ကောင်၊ တောင်သူတဲကလေးတွေကို တကယ်ပင် မြင်ယောင်လာသည်။
ဒိုး ကူသံကိုကြားယောင်လာသည်။ အမျိုး အမည် မသိသော ခံစားမှု ကို ခံစားရသည်။
ထိုစဉ်ကစ၍ ကဗျာကိုစိတ်ဝင်စားမိသည်ဟု ထင်သည်။

ငါးတန်းခြောက်တန်းလောက်တွင် “ကဗျာရေးချင် စာစပ်သင်”၊ “ကဗျာ
ပရိယာယ်”၊ “ခေတ်သစ်ကဗျာမိတ်ဖွဲ့” စသော စာအုပ်များ ကို ဖတ်ရသည်။ နှစ်သက်သော
ကဗျာများ ကို မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ ကူးယူထားသည်။ တချို့ ကဗျာတွေကျတော့ ကူးရုံနဲ့
အားမရ။ အခြားသူများ ကိုပါ ပေးဖတ်ချင်သည်။ “သူ့မှာ တမ်း” ကဗျာကို
လေးငါးဆယ်ရွက်လောက် ကူးပြီး အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်ဝေသည်။
(ခုထိလည်း ထိုကဗျာကို အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဗျာထဲက
အဖြစ်အပျက်အတိုင်းအိပ်မက်ထဲမှာ ထည့်မက်မိသည်အထိ စွဲလန်းခဲ့ပါသည်။)

ကျွန်တော်သည် ကဗျာတွေ ဖတ်ရာမှ ကိုယ်တိုင်လည်း ကဗျာရေးချင်သည့် ဆန္ဒ
ပြင်းပြလာသည်။ ကျွန်တော် စရေးသည့် ကဗျာများ မှာ “သံယောဇဉ်” ဟူသော အမည်ဖြင့်
“အမျှင်သေးသေး၊ အမြင်ဆွေးလည်း၊ ရှောင်ပြေး မလွတ်သာတကား” ဆိုသော ကဗျာမျိုး ၊
“အသည်းတစ်ခြမ်း၊ မီးလောင်ကျွမ်းစဉ်၊ တစ်ခြမ်း လူခိုးခံရသည်” ဆိုတာမျိုး ၊ ဘုရားစင်မှာ

အမြောက် ကျည်ဆန်ခွံများ ကိုညောင်ရေအိုးအဖြစ် အသုံးပြုထားသည်ကို မြင်ရသောအခါ အတွေးပေါက်ပြီး...

“အမြောက်ဆန်ခွံများ

ဘုရားပန်းထိုး

ညောင်ရေအိုးလို

တစ်မျိုး ဆန်းသစ်

တီထွင်ပစ်ပြီ

စစ်ဆိုသည်မှာ ကိုးကွယ်ရာလား ”

ဆိုသော ကဗျာကို ရေးဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းရောက်သောအခါ ကျောင်းက စာပေပွဲဖို့ တိုးတက်ရေး အဖွဲ့မှာ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာသည်။ နံရံကပ်စာစောင်တွေ ထုတ်သည်။ ကဗျာလည်း ဝင်ရေးသည်။ တက္ကသိုလ် စတက်သောနှစ်တွင် ကဗျာတွေ အမြောက်အများ ရေးသည်။ ကလောင်အမည်မျိုး စုံတပ်၍ မဂ္ဂဇင်းတွေကို ပို့သည်။ အားလုံး အပယ်ခံရသည်ချည်း ဖြစ်၏ ။

နောက်တော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်း ပန်းချီဌာနစိတ်၏ နံရံကပ်စာစောင်တွင်ကဗျာတွေ ဝင်ရေးသည်။ ကလောင်နာမည်က တောကျောင်းဘုန်းကြီး။ ထိုစဉ်က ပန်းချီခန်းမသည်ဝိဇ္ဇာခန်းမ၏ နောက်ဘက်ရှိ အခန်းရှည်လေးထဲမှာ ဖြစ်သည်။ တာဝန်ခံ (အတွင်းရေးမှူး) ကမောင်မောင်စနေ။ နံရံကပ်စာစောင် စာတည်းအဖွဲ့မှာ သားကြီးမောင်ဇေယျာ တိုးမိုး၊ အနီမောင်၊တင်လေးမြိုင်၊ ခင်မြဇင်၊ မစ် တို့ ဖြစ်၏ ။ မြင့်ကောင်း၊ မျိုး ရာဇာညွန့်နှင့် ကျွန်တော်တို့က ကဗျာများ ရေးပြီးပို့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ကဗျာတွေ ရေးကြသည်။ ပုံစံ အမျိုး မျိုး ၊ အကြောင်းအရာ အမျိုး မျိုး ၊ တချို့ ကကာရန်မဲ့၊ တချို့ က ကာရန်ရှိ၊ တချို့ က လွတ်လပ်ကာရန်၊ တချို့ က အချစ်အကြောင်း၊ တချို့ က ဘဝ၊တချို့ က အတွေးအခေါ်၊ တချို့ က သဘာဝ အလှအကြောင်း ကိုယ်သန်ရာ ကိုယ်ရေးကြသည်။ ပုံစံချင်း၊အကြောင်းအရာချင်း

ကွဲပြားသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပဋိပက္ခ မဖြစ်ကြ။

ကျွန်တော်တို့သည် နေရာဒေသ အသီးသီးမှ လာပြီး ကျောင်းမှာ ဆုံကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဒေသစွဲမရှိကြ။ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ မရှိကြ။ ကဗျာကို ချစ်သော အစွဲသာ ရှိကြသည်။ ကဗျာ ရေးနေရလျှင် ပျော်နေကြသည်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ရည်းစားထက် ကဗျာကို ပို၍ ချစ်မိသဖြင့် ချစ်သူ၏ စွန့်ပစ်မှု ကိုခံလိုက်ရရှာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုကော “ရည်းစားနှင့် ကဗျာ ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်သလဲ” ဟု ထိုစဉ်ကမေးခဲ့လျှင် “ထောင့်ငါးရာနဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ် တစ်မျိုး စီပေါ့” ဟု ဖြေမိပါလိမ့်မည်။

ကဗျာတွေကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပို့မြဲပို့သည်။ သို့ရာတွင် အရွေးမခံကြရ။ ထိုစဉ်ကာလက မဂ္ဂဇင်းအများ စုသည် ပုံစံသစ်ကဗျာများ ကို လက်မခံကြချေ။ ဖော်ပြခြင်း မရှိကြ။ ပုံစံသစ်ကဗျာကို သုံးသော မဂ္ဂဇင်းအနည်းငယ်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မတိုးနိုင်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လက်ရေးကဗျာစာအုပ် ကလေးတွေ ရေးသားထုတ်ဝေရင်း အာသာဖြေ ကြရသည်။ လက်ရေး ကဗျာစာအုပ် တစ်အုပ် ထုတ်ဝေရသည်မှာ လွယ်ကူသည် မဟုတ်ချေ။ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင်တော့ လွယ်လွယ်လေးဟု ထင်ရသည်။ ဖယောင်းစက္ကူပေါ်မှာ ကညစ်နှင့်ရေးပြီးစာကူးစက်ဖြင့်လှည့်၊ ပြီးတော့ ခေါက်ပြီး ချုပ်လိုက်ရုံသာ။ တကယ်တမ်း လုပ်ကြည့်တော့မှ လက်ဝင်သောအပိုင်းတွေရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထည့်ချင်သော ကဗျာ အရေအတွက်နှင့် စာမျက်နှာ ကိုက်ညီမှု ရှိစေရန် တွက်ချက် ချိန်ဆရခြင်း၊ စာကြောင်း အစိတ်အကျဲ စာလုံး အကြီးအသေး ညှိရခြင်း၊ စာမျက်နှာ မမှာ : အောင် ဂရုစိုက်ရခြင်း။ ပြီးတော့ ဖယောင်းစက္ကူပေါ်မှာ ရေးရတာ လွယ်သော အလုပ်မဟုတ်။ ရေးနေကျ မဟုတ်လျှင် စက္ကူစုတ်ပြသွားနိုင်သည်။

စာကူးစက် လှည့်ရာတွင် ကြုံရသည့် အခက်အခဲကလည်း ရှိသေးသည်။ ကဗျာစာအုပ်ဆိုလျှင်ပြဿ နာ တက်တတ်သည် ဆိုပြီး စာကူးစက်တွေက လှည့်မပေးချင်ကြ။ တစ်စက်ပြီး တစ်စက် ခြေတိုအောင်လှည့်ပြီး စည်းရုံးရသည်။ ဘာမှ ပြဿ နာတက်စရာ

မပါပါဘူး၊ ရိုးရိုးပါ။ မယုံရင် ဖတ်ကြည့်ပါ ဆိုပြီးတောင်းတောင်းပန်ပန် ခေယယ လုပ်ရသည်။

စာကူးစက်လှည့်ပြီး၊ ချပ်ပြီး၊ စာအုပ်ဖြစ်ပြန်တာ့ ရောင်းဖို့က ရှိသေးသည်။ တချို့ကို ကျောင်းကပန်းဝတီလို ဆိုင်မျိုး မှာ တင်ရောင်းခိုင်းပြီး ကျန်တာကို ကိုယ်တိုင် လက်ပွေလိုက်ရောင်းကြရသည်။ ကဗျာစိတ်ဝင်စားသူတွေက ဝယ်သည်။ စိတ်မဝင်စားသူတွေက လှောင်သလို ပြောင်သလို လုပ်လွှတ်တတ်သည်။ တချို့က အားနာပါးနာ ဝယ်သည်။ ကိုယ်နှင့် နီးစပ်ရာကို အတင်း တွန်းထိုးရောင်းရသည်။ ဒီကြားထဲဈေးဆစ်သည့်လူ၊ အကြွေးဝယ်သည့်လူ၊ နောက်သလို ပြောင်သလိုနှင့် အလကားဆွဲသွားသည့် လူတွေကရှိသေးသည်။ မိန်းကလေးအဆောင်တွေ သွားရောင်းသောအခါ ကဗျာစာအုပ်တော့ မဝယ်ဘဲ သူတို့အဆောင် ဖန်ဖဲယားလက်မှတ် ပြန်ရောင်းခံလိုက်ရတာ မျိုး ၊ ဖန်ဖဲယားလက်မှတ်နှင့် ကဗျာစာအုပ်လဲလိုက်ရတာ မျိုး လည်း ရှိသည်။ ကဗျာစာအုပ် လိုက်ရောင်းရသည့် အလုပ်မှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ရည်းစားစာ လိုက်ပေးရတာ ထက်တောင် မျက်နှာပိုပြောင်ဖို့ လိုလေသည်။

ဤစာအုပ် စီစဉ်သူများ က ပြောသည်။ ယခု လက်ရှိ ကျောင်းထဲမှာ လက်ရေးကဗျာ စာအုပ်ကလေးတွေ ရေးထုတ်နေကြသူများ နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခန်း သဘောမျိုး လည်း လုပ်ချင်သည်ဟုဆိုသည်။ အလွန် သင့်လျော်ကောင်းမွန်သော အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် လက်ရေးကဗျာစာအုပ်များ ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ အဆန်းသစ်ဆုံး အတွေး၊ အဆန်းသစ်ဆုံး အရေးအဖွဲ့များ ကို ထိုစာအုပ်များ တွင် တွေ့နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လက်ရေးကဗျာ စာအုပ်ကလေးများ ကိုလည်း ရနိုင်သလောက် စုဆောင်းထားသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးမှာ တစ်နေ့နေ့ကျလျှင် လက်ရေးကဗျာစာအုပ် ပြပွဲလေးတစ်ခုလုပ်ချင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တကယ် ဖြစ်လာနိုင်ဖို့တော့ မလွယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သော စိတ်ကူးပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစိတ်ကူးကပင် စိတ်ကူးယဉ်လို့ ကောင်းလှသည်။

သင့်တော်သော နေရာတစ်ခုတွင် ပြပွဲခင်းကျင်းမည်။ ကဗျာစာအုပ် အရောင်းကောင်တာလည်း ရှိမည်။ ပြခန်း၏ အပြင်ဘက် ဥယျာဉ်တွင်းရှိ သစ်ပင်ရိပ်များ တွင်

ကဗျာထိုင်ဖတ်ရန် ခုံတန်းလျားကလေးများ ထားရှိမည်။ အခန်းတစ်ခန်းတွင် နာမည်ကျော်ကဗျာများ ကို အသံနေ အသံထားဖြင့် ရွတ်ဆို သွင်းယူ ထားသော တိပ်ခွေများ နားထောင်နိုင်ရန် စီစဉ်ထားမည်။ထိုစိတ်ကူးသည် တစ်နေ့နေ့ ဖြစ်မလာဘူး ဟူ၍ တော့ အတပ်မပြောနိုင်ချေ။

၁၉၇၈ ခု နှစ်ဦး၏ နေ့တစ်နေ့တွင် စာအုပ်လုပ်ငန်း လုပ်သူ တစ်ဦးနှင့် တွေ့သည်။ သူက လက်ရေးကဗျာစာအုပ်ကလေးများ တွင် ပါဝင်သော ကျွန်တော့်ကဗျာများ ကို ဖတ်ဖူးကြောင်း၊ ထိုကဗျာများ ကို စုပြီးပုံနှိပ်ထုတ်ဝေချင်ကြောင်း ပြောသည်။ “စာမူခကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ်ဗျာ” ဟုလည်း ဆိုသည်။ထုံးစံအတိုင်း ဆိုသည်မှာ တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏ ။

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရပင် သဘောတူလိုက်၏ ။ ကဗျာတွေ စုပြီး ပေးလိုက်သည်။နောက်တော့ ငွေကြေး အခက်အခဲကြောင့် သူမထုတ်နိုင်ဟုဆို၏ ။ ကိုယ့်ဘာသာ ထုတ်ဖို့ကလည်း ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်မှာ ငွေသုံးဆယ့်ငါးကျပ်သာ ရှိသည်။ တကယ် ကုန်ကျမည့်ငွေက ထောင်နှင့်ချီသည်။ မိဘကိုလည်း ဒုက္ခမပေးချင်တော့။ ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရှင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

သုံးဆယ့်နှစ်လမ်းမှာ ကာလာရိုက်သည့် ပုံနှိပ်စက် အဟောင်းလေးတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသောသူငယ်ချင်း အေးမြင့်ဆီ သွားသည်။ အခက်အခဲကို ပြောပြသည်။ မင်းက စာအုပ်အဖုံးအတွက်တာဝန်ယူပါ။ ထိုအတွက် ကျသင့်ငွေကို စာအုပ်ထဲမှာ အစုရှယ်ယာပါသည်ဟု သဘောထားပါဟုပြောလိုက်သည်။ ကဗျာစာအုပ်ဆိုလျှင် ရှုံးဖို့ ကျိန်းသေကြောင်း သူသိသည်။ သို့ရာတွင် သူက ကျွန်တော့်ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်၏ ။

စက္ကူဖိုးအတွက် အတိုးနှင့် ငွေနေ့ရသည်။ ဘလောက် အကြွေးလုပ်သည်။ အတွင်းစာသားရိုက်သည့် ပုံနှိပ်တိုက်ကို အကြွေးရိုက်ခိုင်းသည်။စာအုပ်အဖုံးအတွက် စက္ကူကို အကောင်းအသစ် မသုံးနိုင်။ ဖြတ်စတွေ ဝယ်သုံးရသည်။စက္ကူအရောင်က မဖြူတော့၊ ဝါကျင့်ကျင့် ဖြစ်နေ၏ ။ နှစ်ကာလ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သိမ်းဆည်းသိုလှောင်ထားသော

ပစ္စည်းမှန်း မသိရ။ ကြာရှည် အထားခံအောင် ဖြန်းရသည့် ပိုးသတ်ဆေးနဲ့ က တသင်းသင်း။
ပိုးသတ်ထားသော ကဗျာစာအုပ်အဖြစ် ကြံဖန်ဂုဏ်ယူလျှင်တော့ ရနိုင်ဖွယ်ရှိပေသည်။

စာအုပ်ကြော်ငြာများ ကို တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာ အထူးပြု၍ ကပ်ခဲ့၊
ချိတ်ခဲ့ကြသည်။ စက်မှု တက္ကသိုလ်မှာ လည်း ကပ်ပေး ချိတ်ပေးရန် ထိုတက္ကသိုလ်ရှိ
သူငယ်ချင်းများ ကို အကူအညီတောင်းရသည်။ သူတို့ကလည်း အားတက်သရော
ကူညီကြပါသည်။ ဘယ်လောက်အထိလဲဆိုလျှင် ကဗျာစာအုပ်ကြော်ငြာများ ကို
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သာမက စက်မှု တက္ကသိုလ်
ဆင်ဝင်ကြီးအောက်ရှိကြော်ငြာသင်ပုန်းကြီး တစ်ခုလုံး ပြည့်သွားအောင်
ကပ်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံး ကဗျာစာအုပ်ဖြစ်သော “အချစ်လားဟေ့
ဝင်ခဲ့လေကွယ်” ထွက်ခဲ့သည်။ စာအုပ် အခြေအနေမှာ မဆိုးလှပါ။ အုပ်ရေ နှစ်ထောင်
ရှိကုန်ရာ ခြောက်လလောက်အကြာတွင် ကုန်သလောက်ရှိသွားသည်။
(မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးတာ အုပ်သုံးရာလောက် ပါသည်။) ထိုစာအုပ်
အောင်မြင်သောကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက အားတက်လာသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်စုပေါင်းပြီး
ကဗျာစာအုပ်များ ဆက်လက်ရေးသား ထုတ်ဝေသွားကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ အရင်းအနှီး
ရစေရန်ရှာကြဖွေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အရင်းအနှီးများ ကား လက်ပတ်နာရီ၊ အဘွားက
ခဲပေးထားသောလက်စွပ်၊ အိမ်မှာ အသုံးမလိုတော့သော ဗလာစာအုပ် အဟောင်း၊
မီးလုံးမီးသီး အကျွမ်း၊ ပုလင်းခွံများ စသည်တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထပ်မံ လိုအပ်သော ငွေကို
အတိုးနှင့် ချေးကြရသည်။

ချစ်ဒုက္ခ၊ အချစ်မြို့၊ သားများ၊ နွေသစ်ရွက်၊ ရွှေနုလုံးသား ကဗျာစာအုပ်များ
ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုစဉ်က ခုချိန်လို စာပေဝေဖန်ရေး အရှိန်အဟုန် မပြင်းထန်သေးသဖြင့်
စာနှင့်ပေနှင့်ဝေဖန်ခြင်းကိုတော့ မခံရ။ တစ်ဆင့်စကားဖြင့် လည်းကောင်း၊
တိုက်ရိုက်လည်းကောင်း ဝေဖန်ခြင်းကိုတော့ ကြားနာကြရသည်။ တချို့ ဆရာများ က
“မင်းတို့မို့ တွေးတတ် ရေးတတ်ပလေကွာ” ဟု ချီးကျူး ကြသည်။ တချို့ ဆရာများ က “ကဗျာနဲ့

စကားပြေကြားမှာ အဓိက ခြားနားထားတဲ့ စည်းကို မင်းတို့ ချိုး
ဖောက်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြတာပဲ” ဟု အပြစ်တင်သည်။ လူငယ် စာဖတ်ပရိသတ်ကတော့
နှစ်သက်လက်ခံကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကဗျာများ သည် ထူးခြားဆန်းသစ်နေသည်။ ဤသည်မှာ
သက်သက်စတန်ထွင်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကဗျာ ပုံစံသစ်များ ထွင်ရန် လူငယ် အများ အပြားတို့ ကြို
စား အားထုတ်နေကြသည့် လှုပ်ရှားမှု ထဲတွင် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် စီးဝင်
မျောပါခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကဗျာပုံစံသစ်သည် ခုမှ ရှိသည်မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း
အတော်ကြာကပင် သူ့ခေတ်နှင့်သူဆန်းသစ်ခဲ့မှု တွေ ရှိခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း
ကျွန်တော်တို့ခေတ်အလျောက် တီထွင်ဆန်းသစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်
တက်လာမည့် ကဗျာသမား လူငယ်များ ကလည်းသူတို့ခေတ်အလျောက် ထပ်မံဆန်းသစ်
တီထွင်ကြလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရေးသော ကဗျာတွေကို ထောက်ခံအားပေးခဲ့သော ဆရာအချို့
သည် ယခုအခါမဂ္ဂဇင်းအချို့ တွင် အယ်ဒီတာများ ဖြစ်နေကြပြီ။ ပုံစံသစ်ကဗျာများ ကို
မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်တွင်ထည့်သွင်းဖော်ပြလာကြပြီ။ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ပင်။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ပြောစရာတစ်ခု ရှိပါသည်။ ကဗျာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်
မသိကျွမ်းတာတွေအများ ကြီး ရှိနေသေးသည်။ အချိန် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပို၍
သိလာရမည် ဖြစ်ပါလျက် ကြာလေမသိသေးတာတွေက တိုးတက်များ ပြားလာလေ
ဖြစ်ကြောင်း အံ့သြဖွယ် တွေ့ရှိရပါသည်။ ထို့ပြင်ကျွန်တော့်မှာ အကြီးမားဆုံး ပြဿ
နာတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

“ငါ ကဗျာရေးတတ်ပြီလား၊ မရေးတတ်သေးဘူးလား” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်မေးမိခြင်း ဖြစ်၏ ။

